

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa G. sp. z o.o. w P.
przeciwko T. (POLSKA) sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 18 października 2012 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 października 2012 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację strony powodowej od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo G. Spółki z o.o. w P. przeciwko T. (POLSKA) Spółce z o.o. w K. o zapłatę 470 000 zł.

Sądy obu instancji uznały, że strony, które współpracowały ze sobą od kilku lat, zawarły w kolejnej umowie z dnia 2 stycznia 2011 r. oświadczenie o wzajemnym zwolnieniu się z długów, jakie powstały w okresie do dnia 31 grudnia 2009 r., a więc i z długu będącego przedmiotem roszczenia w sprawie, co prowadziło do oddalenia powództwa.

W skardze kasacyjnej strona powodowa, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała na oczywistą zasadność skargi wynikającą z przyjęcia przez Sąd drugiej instancji, że pełnomocnictwo rodzajowe, do prowadzenia spraw przedsiębiorstwa, udzielone przez stronę powodową M. P., obejmowało swoim zakresem zrzeczenie się roszczenia, choć nie było to wymienione w treści pełnomocnictwa, a także na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych: „1. czy z wykładni art. 508 k.c. wynika, że wierzyciel może zwolnić z długu (zrzec się roszczenia), który w żaden sposób nie jest sprecyzowany, a określone są jedynie strony stosunku prawnego, czy też wykładnia wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że do zwolnienia z długu konieczne jest wskazanie konkretnego (co do np. źródła, wysokości itp.) długu, z którego zwalniana jest strona czynności prawnej; 2. jakim w świetle art. 98 k.c. pełnomocnictwem powinna dysponować osoba dokonująca zrzeczenia się roszczeń w imieniu swojego mocodawcy, i czy pełnomocnictwo „rodzajowe” do prowadzenia spraw przedsiębiorstwa obejmuje swym zakresem upoważnienie do zrzeczenia się roszczeń, gdy takowego nie wymienia w swojej treści; 3. czy zrzeczenie się roszczenia należy do czynności przekraczających czynności zwykłego zarządu w kontekście oceny wymogów stawianych pełnomocnictwu przez przepis art. 98 k.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego: oczywistego naruszenia prawa widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe, niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego określonego przepisu, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia określonego przepisu wyrok może być prawidłowy (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.).

Jeżeli natomiast skarżący powołuje się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien w wyodrębnionym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, co wymaga przedstawienia tego zagadnienia przez jego odpowiednie sformułowanie, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, iż mają one tak poważny i uniwersalny charakter, że wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy i innych podobnych spraw, lecz istotnego także dla rozwoju prawa (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl.).

Już tylko z samej przedstawionej wyżej istoty ustawowych przesłanek przedsądu przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wynika, że co do zasady nie mogą one występować jednocześnie. Jeżeli bowiem w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne, od którego rozstrzygnięcia zależy wydanie

prawidłowego orzeczenia co do istoty sprawy, to z natury rzeczy ewentualny błąd orzeczniczy popełniony przez Sąd drugiej instancji nie może mieć charakteru oczywistego i podstawowego.

Już zatem tylko z tych przyczyn skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona z powodu zarzucanych przez skarżącą uchybień Sądu w ocenie umocowania pełnomocnika powódki do złożenia oświadczenia o zwolnieniu z długu, skoro jednocześnie dwa przedstawione przez nią zagadnienia prawne dotyczą właśnie wątpliwości w kwestii rodzaju pełnomocnictwa i oceny zakresu umocowania do złożenia takiego oświadczenia.

W odniesieniu do tej przesłanki przesądu trzeba też stwierdzić, że skarżąca w istocie ograniczyła się do polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji co do treści oświadczenia woli mocodawcy dotyczącego zakresu pełnomocnictwa, co nie może być skuteczne, gdyż Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c., a w konsekwencji uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może wykraczać poza okoliczności faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku.

Skarżąca nie wykazała też istnienia przesłanki przesądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. gdyż nie przedstawiła żadnych istotnych i poważnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych powstałych na tle wskazanych zagadnień, jak również nie wykazała uniwersalnego lub precedensowego ich charakteru i konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, którego zadaniem nie jest rozstrzygnięcie każdej wątpliwości prawnej powstałej w sprawach rozpoznawanych przez sądy powszechne, powołane do dokonywania wykładni i stosowania prawa, lecz jedynie wypowiedanie się w kwestiach o rzeczywiście zasadniczym, poważnym i uniwersalnym charakterze, nierozwiązanych dotychczas w doktrynie i orzecznictwie.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując też okoliczności, które obowiązuje brać pod uwagę z urzędu w ramach przesądu.

Na wniosek strony pozwanej zwarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną zasądzone na jej rzecz od strony powodowej zwrot kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.